

Čís. 827.

O podmíněčném odkladu výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.) rozhoduje, jde-li o čin, spadající pod lichevní zákon, lichevní soud.

Zákon ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n., nepůsobí zpět.

(Rozh. ze dne 4. května 1922, Kr I 428, 429/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Usnesením okresního soudu v Dubé ze dne 10. října 1921 a ze dne 12. října 1921 porušen byl zákon v ustanovení čl. IX. uvoz. patentu k trestnímu zákonu, Šu I zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., § 9 zákona ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. a § 1 tr. řádu; usnesení ta se zrušují a okresnímu soudu v Dubé se ukládá, by trestní spisy postoupil lichevnímu soudu při okresním soudě v Dubé k dalšímu řízení.

Důvody:

Rozsudky lichevního soudu při okresním soudě v Dubé ze dne 23. dubna 1921 a ze dne 4. června 1921, byl Josef P., pokud se týče Vilém K., dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přestupek předražování dle § 7 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., spáchaný P-em v létě 1920 a K-em na podzim 1920. K odvolání veřejného obžalobce byli však obžalovaní rozsudky krajského jako odvolacího lichevního soudu v Čes. Lípě ze dne 3. září 1921, pokud se týče ze dne 17. září 1921, uznáni vinými a k přiměřeným trestům odsouzeni. Vraceje spisy odvolací soud v obou případech uložil lichevnímu soudu při okresním soudě v Dubé, by rozhodl o podmíněčném odsouzení. Na místě okresního soudu lichevního rozhodl však okresní soud a to usneseními ze dne 10. října 1921, pokud se týče ze dne 12. října 1921, kterýmiž podmíněčné odsouzení povoleno nebylo, ježto dle § 9 zákona ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. při odsouzení pro čin proti zákonu lichevnímu podmíněčný odklad trestu jest vyloučen.

Uvedená usnesení, jež vešla v moc práva, ve dvojím směru porušují zákon; jednak tím, že o podmíněčném odsouzení nerozhodoval příslušný soud, jednak že překročil svou trestní pravomoc. Dle § 7 (1) zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., rozhoduje totiž o podmíněčném odsouzení soud první stolice, tedy soud, který ve věci samé rozhodl, jak zřejmě plyne zejména též z § 6 prováděcího nařízení ze dne 11. listopadu 1919, čís. 598 sb. z. a n. Právně mylným jest dále názor, že dle § 9 zákona ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n., v uvedených případech podmíněný odklad trestu byl vyloučen. Zákon tento nabyl účinnosti dne 19. dubna 1921 a jest přísnější než zákon lichevní ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., jenž do platnosti dřívějšího zákona podmíněčné odsouzení připouštěl. Ježto dle čl. IX. uvozovacího zákona k trestnímu zákonu posuzovati dlužno trestné činy, před dnem platnosti nového zákona spáchané, podle nového zákona jen potud, pokud není přísnějším než právo posavadní, a ježto svrchu jmenovaní obvinění dopustili se předražování,

pro něž byli odsouzeni, ještě před platností zákona ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n., bylo v zásadě také podmíněčné jejich odsouzení přípustno. Tím ovšem není prejudikováno otázce, jsou-li tu věcné důvody pro povolení neb nepovolení podmíněčného odsouzení.

Čís. 828.

Třaskavinou ve smyslu zákona ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák. jest každá látka, jež svým výbušným účinkem může přivoditi zničení nebo poškození osob nebo věcí.

Souběh §u 2 a 3 zákona o třaskavinách s přestupkem dle § 32 zbrojního patentu.

(Rozh. ze dne 4. května 1922, Kr II 436/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 23. května 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přčínem dle §§ 2, 3 zákona ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. z., a přestupkem § 32 zbrojního patentu.

Důvody:

Po stránce věcné (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stížnost, že granát, u obžalovaného nalezený, nespadá pod ustanovení zákona o třaskavinách, poněvadž byl rozložen, třaskavé látky zbaven a úplně nepotřebný. Za třaskaviny pokládá zmíněný zákon pouze takové, které podléhají státnímu monopolu a pouze smíšeniny chlorečnanu draselnatého a síry. Granát vzal si obžalovaný na památku z vojny se svolením svých představených a již z této okolnosti lze souditi, že jeho držení nemohlo míti v zápětí nebezpečství, předpokládané v § 3 zákona o třaskavinách, tím méně, an jej obžalovaný uschovával v uzamčené skříni, od níž sám nosil klíč. Stížnost není odůvodněna, z části není provedena dle zákona. Třaskavinou ve smyslu zákona ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák. dlužno rozuměti dle § 2 prováděcího nařízení ze dne 4. srpna 1885, čís. 135 ř. zák. nikoli jen smíšeninu, uvedenou ve stížnosti, nýbrž všechny takové látky, které svým výbušným účinkem mohou přivoditi zničení nebo poškození osob nebo věcí. Dle ustanovení čtvrtého odstavce § 1. zákona o třaskavinách, neplatí tento zákon pro vojenskou správu a nevztahuje se na třaskaviny, které jsou předmětem státního monopolu (střelný prach); dle § 3 prováděcího nařízení čís. 135/85 jsou vyňaty z jeho působnosti předměty pod čís. 1—6 tohoto § uvedené. Výbušná látka, o kterou zde jde (chloratit), nepatří k žádné z uvedených výjimek a spadá dle posudku znalců i s rozbuškou (zapalovacím zařízením) pod pojem třaskavin. Poněvadž dle znění zákona (§§ 2 a 3) jest zakázáno a trestno dovážeti bez úředního povolení, jakož i držeti neb uschovávatí třaskavinu o sobě, jest pro otázku viny úplně lhostejno, byl-li granát rozložen a hodil-li se jako takový k praktickému upotřebení čili nic. Rozhodným jest, že jeho náplň nebyla plně odstraněna, nýbrž že obsahovala výbušnou látku — chloratit —, která mohla dle posudku znalců snadno způsobiti výbuch při vyškrobávání neb odstraňování, poněvadž jest velmi choulostivá nejen pro přímý náraz, nýbrž i a to ještě větší měrou pro tření. Totéž platí o za-